Як до мощей я прикладавсь
Надвечір, в присмерку собору,
Сусід до мене обізвавсь:
"А чув, як цей святий говоре?"
Поклав хреста магічний знак,
І бачу я — лихий і тощий
З труни підводиться кістяк
І, мовби сотня розбишак:
"Шануй,— кричить,— нетлінні мощі,
Цілуй мої нетлінні мощі!"

Кричить — регоче на весь рот,
Кричить, нахабний і запеклий:
"Вважай-но, літ уже сімсот
Пече мене несите пекло.
За славу вчинків голосну
Мене покарано на площі,
Та хитрий піп пустив ману:
Поклав мене в святу труну —
Цілуй же, люд, нетлінні мощі,
Цілуй мої нетлінні мощі.

Мене боявся цілий край.
Я був собі во время оно
Штукар, грабіжник і шахрай
З лицем і мовою барона.
Я зневажав святі церкви,
Обносив шати найдорожчі,
А мощі кидав у рови.
І от позбувся голови...
Шануй же, люд, нетлінні мощі,
Шануй мої нетлінні мощі!

А далі, глянь, оцей покров
Так само вкрив святий останок —
Жидівочку, мою любов,
Найкращу із земних коханок.
Прелата в єресь завели
Її кохання солодощі,
Ченці ж на вухо їй гули
Слова блюзнірства і хули.
Цілуй же, люд, нетлінні мощі,
Цілуй її нетлінні мощі!

А цей старий, що поряд нас,-
Святий інакшого гатунку.
То був злочинець (свинопас!)
І кат — без хиби і рятунку.
Його король наш поважав —
Було за що, було і пощо:
Я сам до мученицьких лав
З його управних рук попав.
Цілуй же, люд, нетлінні мощі,
Цілуй його нетлінні мощі.

І от усі ми по церквах,
Заступники і слава люду,
Не влежать гроші в гаманцях,
І то найбільше наше чудо.
Та чую я пекельний ріг:
"Пора до чорта йти на прощі".
Сказав, і знов до гробу ліг,
І вкрав хреста — і як він встиг?
Шануй же, люд, нетлінні мощі,
Шануй усі нетлінні мощі!